

**6 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΚΑΙ ΜΕΓΑΝ Φ Ω Τ Ι Ο Ν.
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ ΤΟΝ
ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΚΑΙ ΟΜΟΛΟΓΗΤΗΝ**

(Ποιηθείς υπό μοναχού Γερασίμου Μικραγιαννανίτου).

**Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ
Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.**

Κύριε εἰσάκουσον..., μεθ' ὅ το

Θεός Κύριος, ὡς συνήθως καὶ το ἐξῆς:

Ἦχος δ'. Ο υψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ φερωνύμῳ καὶ αγία σου κλήσει, φωτός ἐκλάμπεις μυστικὰς
λαμπηδόνας, Ἀρχιεράρχου Φώτιε πανθαύμαστε· ὅθεν διασκέδασον,
τῶν παθῶν μου το σκότος, καὶ φωτί με λάμπρυνον, ἀληθοῦς
μετανοίας, καὶ πρὸς οδὸν οδήγει με αἰεὶ, τῶν ἐνταλμάτων, Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ
ἀνάξιοι· εἰμὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο,
ἐκ τοσούτων κινδύνων, τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους;
Οὐκ ἀποστώμεν Δέσποινα ἐκ σου· σὺς γὰρ δούλους σῶζεις αἰεὶ, ἐκ
παντοίων δεινῶν.

Ο Ν'. καὶ ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς:

«Φωτί με θείῳ λάμπρυνον Πάτερ Γερασίμου.

Ωδή α'. Ἦχος πλ. δ'. Υγρὰν διοδεύσας.

Φωτί τῶν ἁγίων σου πρεσβειῶν, ἀπέλασον Πάτερ, τῆς ψυχῆς μου
τον σκοτασμόν, καὶ αἶτει πταισμάτων μοι τὴν λύσιν, παρὰ Χριστοῦ
Ιερώτατε Φώτιε.

Ὡς πάνσοφος μύστης τῶν ἀρετῶν, οδήγει με Πάτερ πρὸς τὴν κτήσιν
αὐτῶν αἰεὶ, ὡς ἀν τῷ Χριστῷ εὐαρεστήσω, διὰ ζωῆς ἐναρέτου
μακάριε.

Τον πάντων Δεσπότην και Ποιητήν, ικέτευε Πάτερ, των πταισμάτων δούναι ημίν, την άφεςιν Φώτιε παμμάκαρ, και φωτισμόν ταις ψυχαίς τον σωτήριον.

Θεοτοκίον.

Ιλύος με ρύσαι της των παθών, και ροπής με Κόρη, προς τα χείρονα δυσωπώ, και δίδου μοι δύναμιν Παρθένε, ως αν εκφύγω δολίου τα ένεδρα.

Ωδή γ'. Ουρανίας ασίδος.

Μέγας πρόμαχος ώφθης, και αρραγής πρόβολος, της Ορθοδοξίας παμμάκαρ, ως ενθεώτατος όθεν εδραίωσον, ορθών δογμάτων τη πέτρα τους σε μακαρίζοντας, Φώτιε μέγιστε.

Εξ Εώας εκλάμπων, ως παμφαής ήλιος· όθεν ταις ακτίσι θεόφρον, της προστασίας σου, πάσης αιρέσεως, Φώτιε λύσον τον ζόφον, και το φως επίλαμψον ημίν της χάριτος.

Θεορρήμονι γλώσση, θεολογών Φώτιε, φόβου Θεϊκού τη ψυχή μου, το φως ανάτειλον, ως αν εκκρούσωμαι, της αμαρτίας το σκότος, και ποιήσω Άγιε, το θείον θέλημα.

Θεοτοκίον.

Εξ αγνών σου αιμάτων, ο του παντός Κύριος, σάρκα μορφωσάμενος Κόρη δι' αγαθότητα, ημάς ερρύσατο, εκ της αρχαίας κατάρας· όθεν καμέ λύτρωσαι, παθών του χείρωνος.

Διάσωσον Αρχιεράρχα Φώτιε θεηγόρε, από πάσης επιφοράς και κακώσεως, τους προσιόντας τη θεία σου αντιλήψει.

Επίβλεψον εν ευμενεία...

Ήχος β'. Πρεσβεία θερμή.

Προστάτης ημών, και θείον καταφύγιον, ως μέγας ποιμήν, της Εκκλησίας γέγονας, Φώτιε ιερώτατε· δια τούτο πίστει βοώμέν σοι· Μη διαλίπης πρεσβεύειν Χριστώ, διδόναι ημίν πταισμάτων άφεςιν.

Ωδή δ'. Εισακήκοα Κύριε.

Ιεράρχα πολύσοφε, της Ορθοδοξίας άδυτε ήλιε, πάσης βλάβης ημάς λύτρωσαι, και επινοιών του πολεμήτορος.

Ως φωτός θείου έμπλεως, φώτισον καρδίαν μου την τυφλώττουσαν, και προς φως με Πάτερ Φώτιε, εντολών των θείων καθοδήγησον.

Φυγαδεύεις τω λόγω σου, σκοτεινών αιρέσεων την σκοτόμαιναν, ων της λύμης ημάς φύλαττε, θεηγόρε Φώτιε απήμονας.

Θεοτοκίον.

Ως Θεού Μήτηρ άφθορος, τον καταφθαρέντα με ατοπήμασι, Θεοτόκε ανακαίνισον, τη συμπαθεστάτη σου χρηστότητι.

Ωδή ε'. Φώτισον ημάς.

Τείχος αρραγές, Εκκλησίας ώφθης Φώτιε, καταράσσων την οφρύν των Δυτικών· ων της πλάνης ανωτέρους ημάς φύλαττε.

Ίασαι ψυχών, και σωμάτων τα συντρίμματα, των εν πίστει προσιόντων ακλινεί, Πάτερ Φώτιε τη θεία αντιλήψει σου.

Σθένωσον ημάς, καταβάλλειν Πάτερ Φώτιε, αοράτων δυσμενών επιβουλάς, δι' ών θλίβειν εκπειρώνται την ζωή ημών.

Θεοτοκίον.

Όρμος γαληνός, συ υπάρχεις Μητροπάρθενε, τοις εν βίω θαλαττεύουσι πικρώς· δια τούτο τη πρεσβεία σου προστρέχομεν.

Ωδή ς'. Την δέησιν.

Ναμάτων, πεπληρωμένος αύλων, ως υπέρτιμον του Πνεύματος σκεύος, την πειρασμοίς φλεγομένην ψυχήν μου, και τηκομένην παντοίαις εν θλίψεσι, δρόσισον Φώτιε σοφέ, επομβρία των σων αντιλήψεων.

Παθών μου, την χαλεπήν τρικυμίαν, καταπάυνον ταις σαις ικεσίαις, και προς λιμένα με ίθυνον θείον, της μετανοίας πανεύφημε Φώτιε, ως αν πταισμάτων προς Χριστού, την τελείαν συγχώρησιν εύροιμι.

Αγγέλων, και των Αγίων τοις δήμοις, συνηδόμενος σοφέ Ιεράρχα, υπέρ ημών συν αυτοίς εκδυσώπει, τον ελεήμονα Λόγον και Κύριον, όπως ρυώμεθα αεί, πειρασμών και δεινών περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Τον πάντων, Δημιουργόν και Δεσπότην, μετά σώματος τεκούσα Παρθένε, σωματικών με παθών ακαθάρτων, και ψυχικών νοσημάτων απάλλαξον, και λάμπρυνόν μου την ψυχήν, τω φωτί Θεοτόκε της δόξης σου.

Διάσωσον Αρχιεράρχα Φώτιε θεηγόρε, από πάσης επιφοράς και κακώσεως, τους προσιόντας τη θεία σου αντιλήψει.

Άχραντε, η δια λόγου...

Αίτησις και το Κοντάκιον.

Ήχος β΄. Τοις των αιμάτων σου.

Ως της σοφίας εκφάντωρ θεόληπτος, και Εκκλησίας ατίνακτον στήριγμα, μη παύση παρέχειν δεόμεθα, της σης πρεσβείαις ημίν τα δωρήματα, Πατέρων αγλάϊσμα Φώτιε.

Προκείμενον. Το στόμα μου λαλήσει σοφίαν...

Στίχ: Ακούσατε ταύτα...

Ευαγγέλιον. Εκ του κατά Ιωάννην.

Είπεν ο Κύριος προς τους εληλυθότας προς αυτόν Ιουδαίους· Αμήν αμήν λέγω υμίν· Ο μη εισερχόμενος δια της θύρας εις την αυλήν των προβάτων, αλλά αναβαίνων αλλαχόθεν, εκείνος κλέπτης εστί και ληστής· ο δε εισερχόμενος δια της θύρας ποιμήν εστί των προβάτων. Τούτω ο θυρωρός ανοίγει, και τα πρόβατα της φωνής αυτού ακούει, και τα ίδια πρόβατα καλεί κατ' όνομα και εξάγει αυτά. και όταν τα ίδια πρόβατα εκβάλη, έμπροσθεν αυτών

πορεύεται, κα τα πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι ἴδασι τὴν φωνὴν αὐτοῦ. Ἀλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ' αὐτοῦ· ὅτι οὐκ οἶδασι τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν. Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκεῖνοι δὲ οὐκ ἔγνωσαν τίνα ἦν ἢ ἀελάλει αὐτοῖς. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς πάλιν ὁ Ἰησοῦς· Ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐγὼ εἰμὶ ἡ θύρα τῶν προβάτων. Πάντες, ὅσοι ἦλθον πρὸ ἐμοῦ, κλέπται εἰσὶ καὶ λησταί· ἀλλ' οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τα πρόβατα. Εγὼ εἰμὶ ἡ θύρα· δι' ἐμοῦ εἰάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται, καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομήν εὐρήσει.

Δοξα. Ταις τοῦ Ἱεράρχου...

Και νύν. Ταις τῆς Θεοτόκου...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι. Στίχ: Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου...

Ὅργανον θεόπνευστον, θεολογίας ἐδείχθης, καὶ σοφὸς διδάσκαλος, Ἐκκλησίας Φώτιε θεῷ Πνεύματι· καὶ τανὺν Ὅσιε, πάσης ἐπηρείας, καὶ μανίας τοῦ ἀλάστορος, ἀτρώτους φύλαττε, τοὺς εἰλικρινῶς σε γεραίροντας, αἰρετικῶν τὰ στόματα, καθ' ἡμῶν ἐμφράττων δεόμεθα· σύ γὰρ ἡμῶν μέγας, προστάτης καὶ μεσίτης πρὸς Θεόν, καὶ τὴν πρεσβείαν σου Ἄγιε, εὐλαβῶς προσπίπτομεν.

Ὡδή ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἐδιώχθης ἀδίκως, παρ' ἀνδρῶν παρανόμων Ἄγιε Φώτιε· διο ἡμᾶς πρὸς τρίβους, δικαιοσύνης Πάτερ, καθοδήγει τοὺς ψάλλοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ρήμασί σου ἀγίοις, ἀντιστήναι οὐκ ἴσχυσαν οἱ διώκοντες· διο τὴν σοφίαν, καὶ τὴν πραότητί σου, ἡμᾶς πάντας συνέτισον, οἱ πατὴρ συμπαθής, Φώτιε τὰ σὰ τέκνα.

Γνώσιν δίδου μοι Πάτερ, καὶ ἰσχύν τοῦ δολίου πατεῖν τὴν δύναμιν, καὶ τρίβον διανύειν, τῶν ἀρετῶν ἐμφρόνως, πολυθαύμαστε Φώτιε, ὡς ἀν τῆς ἁνῶς ζωῆς, γένωμαι κληρονόμος.

Θεοτοκίον.

Εξ αχράντου γαστρός σου, ο Σωτήρ των πάντων ημίν επέφανε, και έσωσε Παρθένε, της πάλαι αμαρτίας, τους εν πίστει κραυγάζοντας· Ο των Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός ει.

Ωδή η'. Τον Βασιλέα.

Ρώσιν παράσχου, κατά ψυχήν τε και σώμα, κα φως άνωθεν Φώτιε θεηγόρε, τοις επιζητούσι, την σην επιστασίαν.

Αγαλλιάται, η του Χριστού Εκκλησία, τη ση χάριτι μέγιστε Ιεράρχα· των αιρετικών γαρ, λύεις τας επινοίας.

Σαρκός μου Πάτερ, νέκρωσον πάντα τα πάθη, και καταύγασον τον νουν μου τω φωτί σου. Φώτιε Ιεράρχα, ως θείος μου προστάτης.

Θεοτοκίον.

Ύασαι Κόρη, την ασθενούσαν ψυχήν μου, και του ρύπου με της αμαρτίας πλύνον, της χρηστότητός σου, τοις ρείθροις Θεοτόκε.

Ωδή θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Μεγίστης σου σοφίας, Πάτερ τη ισχύϊ, τας σοφιστείας του δράκοντος σύντριψον, αιρετικών διαλύων άπαν πολίτευμα.

Ο μέγας Ιεράρχης, Φώτιε παμμάκαρ, της Εκκλησίας ο στύλος ο άσειστος, εκ των σκανδάλων με ρύσαι του πολεμήτορος.

Υπόθεν νεύσον Πάτερ, τοις σε ανυμνούσι, και συμπαθώς πάσι δίδου τα πρόσφορα, ως αρωγός ημών πάντων Άγιε Φώτιε.

Θεοτοκίον.

Υψίστου χαίρε θρόνε, Κεχαριτωμένη· συ γαρ βαστάζεις Χριστόν εν αγκάλαις σου, τον δια σου Θεοτόκε τον κόσμον σώζοντα.

Το Ἄξιόν ἐστί και τα μεγαλυνάρια.

Χαίροις της σοφίας ο θησαυρός, και της Εκκλησίας, ακατάσειστος προμαχών· χαίροις Ορθοδόξων, δογμάτων μυστογράφε, δοχείον φωτός θείου, πάνσοφε Φώτιε.

Στόμα ευσεβείας ως αληθώς, πολύσοφον ώφθης, επιπνοία τη Θεϊκή, Φώτιε θεηγόρε, και των δοκησισόφων, εκτρέπεις τας εννοίας, φωτί των λόγων σου.

Λόγω και σοφία παντοδαπεί, Φώτιε εκλάμπων, ενωσφόρος ως φαεινός, την του Νικολάου, οφρύν την επιρμένην, καθείλες οία μύστης Χριστού θεόπληπτος.

Θλίψεις καθυπέστης και διωγμούς, εξ ανδρών αδίκων, αποήτω Πάτερ ψυχή, και της αληθείας, την δύναμιν εκφάνεις, ως μιμητής Κυρίου ένδοξε Φώτιε.

Χαίροις Αποστόλων ο ζηλωτής, Φώτιε παμμάκαρ, μέγα όνομα και σεπτόν· χαίροις διδασκάλων αγίων η λαμπρότης, και Εκκλησία δόξα, και αγαλίαμα.

Φέγγει πρεσβειών σου των φαεινών, φώτισον τον νουν μου, σκοτισθέντα ταις ηδοναίς, και εκ της πολλής σου, σοφίας δος ρανίδα, τη ταπεινή ψυχή μου, πάνσοφε Φώτιε.

Πάσαι των Αγγέλων...

Το τρισάγιον,.... τα συνήθη τροπάρια....

40 Κύριε ἐλέησον

Ήχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου.

Μέγας αρωγός και βοηθός, ὠφθης τῆς Χριστοῦ Εκκλησίας, ὡς ἐνθεώτατος, Φώτιε πανθαύμαστε, Ἀρχιεράρχα Χριστοῦ· δια τούτο βοώμέν σοι· Ἐκ πάσης ἀνάγκης, και παντοίων θλίψεων, και περιστάσεων, φύλαττε λιταῖς σου ατρώτους, τοὺς εἰλικρινῶς σε τιμώντας, και τῇ σῇ πρεσβείᾳ καταφεύγοντας.

Δέσποινα, πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.